nende nouse ei lähnud, anti pärrast ommeti neile sedda Käsko, mis nüüd iggaweste nende pölwe hoiab. Saatko sepärrast meie öhkamissed meid, meelt parrandama, et need ehk ommeti, kes pärrast meid ellawad, Silonima rahwa sarnaseks saaksid. Mis aitab öhkaminne muido!

Jah! mis öhkaminne muido aitab! hüdis, sedda kuuldes, sesamma Mees, kelle öppetust monne aasta ees ärranaerdi: murre ja halledus, ütles ta, on mind sedda aega halliks teind et pörased innimesed sedda head pillutand, mis meile pakkuti. Ehk nüüd maksab mo sanna; sest nüüd piddite lapse suust wastowötma, mis mehhe suust pilkasite. Töeste! Silonima öppetago meid, kuida rahwas touseb, kui rahwas sanna kuleb. Sepärrast parrandage weel meelt, et meie lapse lapsed sedda saaksid, mis meie ärralükkasime! Ja nüüd ütles iggamees: Eks meie ei olleks woinud nisamma targad olla, kui Silonima rahwas! siis ollekssid keik tüllid ja nuhtlussed ärra jäänd, ja meie ellaksime ammo jo kui Nemmad. Nemmad leikawad ommast kännatamisest omma Seisusse kasso — meie olleme omma usina himmoga ei weelgi külwi wä-ule sanud; ja kuhho said meie nouandjad ja meie ninnamehhed!

Agga kui Silonimaal sesamma Parron Eerweld surri, kes keigeessite need tallopoia töstmissed hakkas ligutuma, nutsid tedda Silonima Issa ja Emmad ja nende Poiad ja Tütred, ütteldes: meie Järreltulliatte süddamed on Temmale haua-kiwiks; sest need kandwad temma nimme iggaweste. Ning laulsid Temma mälestusseks:

Kes sa töstsid omma Rahwa,
Ja nüüd hingad ommast töösst,
Wata taewast, wata mahha
Tänno touswad meie seesi!

Öigust tehha armastame,
Allematte kitust same,